

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OLARIU, CORNEL

Confesiunile unui medic veterinar / Cornel Olariu. - Deva : Editura

Emia, 2023

ISBN 978-973-753-565-8

821.135.1

Coperta 1. Fotografie cu autorul la masa de lucru (din arhiva autorului)

Coperta 4: Fotocopie articol

Copyright: Autorul

Corectura: Adina Monica Badea

www.emia.ro

Casa de Editare EMIA

Deva

E-mail: edituraemia@yahoo.com

CORNEL OLARIU

CONFESIUNILE

UNUI

MEDIC VETERINAR

EMIA

CONFESIUNILE UNUI MEDIC VETERINAR

MOTTO:

*„Fiind un introvertit
Nu am cum să scap de „eu”
Nu pot să scriu dacă nu mă „descriu”
(OCTAVIAN PALER)*

Dedic această carte familiei și colegilor mei!

Explicația, pentru nevoia mea de confesiune, este cât se poate de firească și motivată. Să mă explic: În călătoria vieții mele, cu al ei tumult, în vremuri tulburi (război, secetă, familie numeroasă, dezrădăcinări) și a profesiei ce mi-a fost hărăzită, de Medic Veterinar, din care, peste treizecișicinci de ani în profilul: „igienă și sănătate publică”, perioadă de îngrijorări, privațiuni și obstacole, relatându-le în această care de memorialistică pentru ca cititorul să descopere medalitatea ieșirii mele, cu demnitate, din atari situații.

Sunt mezinul unei familii numeroase (al nouălea copil), o cifră „divină” ce reiese din

sfintele Scripturi (Cartea Cărților) unde ni se dezvăluie existența celor nouă cetăți îngerești și totodată rădăcinile noastre cerești în prospătate de Preacuviosul nostrum Părinte, Sfântul Ardealului, Arsenie Boca, în scrierile sale cuprinse în cartea de căpătâi „CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI„ (CĂrarea de taină). Citez: „Toți oamenii, fără deosebire, suntem prin aceeași vrere și fiii oamenilor și fiii lui Dumnezeu, adică după trup suntem făpturi pământești, iar după duh suntem făpturi cerești, care însă petrecem vremelnic în corturi pământești.

De la Dumnezeu ieșim și apoi la Dumnezeu ne întoarcem, rotunjind astfel „OCOLUL”.

Capitolul I

Cei șapte ani de acasă i-am petrecut în perioada când a izbucnit cel de-al doilea Război Mondial și când a luat sfârșit, urmat de doi ani de secetă cumplită (1946-1947)

lăsându-se cu sechele, dar întărindu-mă și călindu-mă pentru călătoria „vieții”.

Cît despre viața creștinească mi-a fost dat să viețuiesc sub „Streașina Sfintei Mănăstiri Prislop a Tării Hațegului„ de peste o jumătate de veac, încărcându-mă duhovnicește și unde, „în coasta de lumină” a Prislopului, de peste 30 de ani, Părintele nostrum Arsenie Boca se odihnește, în așteptarea ÎNVIERII!

Capitolul II

Strămoșii cât și părinții, atât pe linie maternă cât și paternă au fost plugari, iubind pământul, firesc, doar el ne este leagăn, cămin și mormânt. Tată de obârșie, din fosta plasă *ILIA*, satul *CĂBEȘTI*, comuna *FURCȘOARA*, județul *HUNEDOARA*, a avut un destin nu prea blând, supus atâtor încercări ale vieții. Mama lui *GAFIȚA*, adică bunica mea, pe care din păcate n-am cunoscut-o, după căsătoria cu *RUS IOAN*, se naște copilul Ioan. După ceva ani rămâne văduvă, se recăsătorește cu *OLARIU*

NICOLAE, dând naștere la doi băieți, *TODOSIE*, tatal meu și *IOSIF*, zis „GINA” și o fată cu numele de *DAFINA*. Din nou soarta bunicii e potrivnică, rămânând a doua oara văduvă! Se recăsătorește, unde? Tocmai în satul *TÂRNAVA*, comuna *BRĂNIȘCA*, județul *HUNEDOARA*, satul de baștină al mamei mele *ANA*. Astfel tata devine fiul unui tată vitreg, care din păcate era lipsit de sentimentul iubirii, determinându-l pe tata să-l părăsească la vârsta de 12-13 ani, luându-l sub oblăduire fratele vitreg *RUS IOAN*, ce-și găsisse rostul, prin căsătorie în Cetatea lui Decebal, Singidava (Deva) . La vârsta adolescenței este luat de fratele vitreg ca ajutor la *POȘTA* din *DEVA*, unde era slujbaș ca și căruțaș, până la satisfacerea stagiului militar, ce a coincis cu izbucnirea *PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL*. Astfel bietul tata ajunge „sub ordin” timp de peste cinci ani, până la terminarea razboiului (anul 1918).

Anii trăiți la oraș au fost benefici tatei, detașându-se de cei din generația lui, rămași în satul natal *CĂBEȘTI*. Se zice că a fost primul fecior „cu cravată” din sat.

După lăsarea „la vatră” o cunoaște pe tânara *OPREA ANA* din satul *TÂRNAVA*, unde era căsătorită mama lui, adică bunica mea *GAFIȚA*, și în primăvara anului 1919 se căsătoresc; Dumnezeu binecuvântându-l cu nouă copii. Mama la randu-i, provenind dintr-o familie deasemeni numeroasă. Spuneam că tata a fost supus atâtor încercări ale vieții, ce s-au ținut lanț și după căsătorie, trăind un tragism cumplit. Astfel din primii trei copii, doi au decedat la o fragedă vârstă, respectiv șapte ani (*MIRON*) și trei ani (*PARTENIE*), în decurs de o săptămână.

Durerea a fost cu atât mai sfâșietoare pentru mama, tata fiind plecat la lucru în *VALEA JIULUI* (Valea făgăduinței), dar și Valea plângerii, mai cu seamă în acele vremuri tulburi, 1927-1933). Firesc i s-a trimis telegramă înștiințându-l de decesul primului copil. Când a ajuns acasă „lumea satului” se întorcea de la cimitir după înmormantarea celui de al doilea copil!! Vă dați seama ce a fost în sufletul mamei și al

tatălui. Ca o compensare, atenuându-le cât de cât durerea, Dumnezeu i-a binecuvântat cu încă șase copii (cinci băieți și o fată). Astfel mijlociul (AVRAM) devenind „fratele cel mare” pentru noi cei ce am venit „pe lume” ulterior.

Amintiri din satul natal (*TÂRNAVA*) am doar vagi, deoarece la nici trei ani de zile, ai mei părinți și-au luat „soarta-n piept” desprinzându-se de satul natal (la 8 mai 1941) cu șapte copii, din care șase minori. Un risc asumat din partea părinților, o adevărată aventură, având în vedere că al- II- lea *RĂZBOI MONDIAL* era în plină desfășurare și România urmând să intre și ea în război. Ceea ce s-a și întâmplat la 22 iunie a aceluiaș an, cu acel blestemat „Ostași români, vă ordon, treceți PRUTUL!”, ordin dat de Mareșalul ION ANTONESC, șeful armatei și al statului. Cu siguranță, dacă ai mei părinți ar fi descoperit maxima marelui cărturar ardelean contemporan cu ei - *LUCIAN BLAGA*: „veșnicia s-a născut la sat”,

sau dacă poetul Grigore Vieru cel care a scris versurile cântecului *CASA PĂRINTESCĂ NU SE VINDE!*, ar fi fost contemporan cu părinții, n-ar fi făcut acel pas „desprinderea”, mai cu seama că pentru noi copiii, minori fiind, desprinderea de glia strămoșească a avut loc cu suspine inimaginabile, iar pentru părinți o și mai mare durere în suflet, pricinuită de decesul celor doi copii, rămași în veșnicie în glia strămoșească. Motivația desprinderii a fost, se zice, viitorul nostru, al copiilor. Odată cu desprinderea de satul natal, familia și-a găsit „rostul” pe fostele domenii ale lui *IANCU DE HUNEDOARA*, „familia hunedorenilor”, o familie europeană (după istoricul academician *IOAN AUREL POP*), respectiv *COLONIA CIANGĂI*, un cartier al orașului transilvănean *HUNEDOARA*. Această desprindere a fost într-adevăr benefică pentru numeroasa noastră familie, fiind repede asimilată de noul mediu ce cuprindea în majoritate familii de *CIANGĂI*, colonizate de Împărăteasa *MARIA TEREZA* la 1802.

Capitolul III

Dupa anul 1990, descopăr în Revista GÂNDIREA, fondator NICHIFOR CRAINIC, că acești CIANGĂI, la origine au fost români! Prezentând revista celor din generația mea, cu care am copilărit (din câți au mai răms în viață) una din colegele de școală primară, exprimându-se „de aceea ne înțelegeam noi așa de bine”. Ajunși la „stația terminus” respectiv COLONIA CIANGĂI, ai mei părinți, au cumpărat casă cu anexe, pământ, animale (cu precădere cai), iar noi copiii, având posibilitatea să ne creem un drum în viață (viața urbană, având altă deschidere) unii urmând școli de ARTE și MESERII. Astfel fratele cel mare, AVRAM – devenind un priceput DULGHER al Edilului Uzinelor de FIER (U.F.H.) Hunedoara – MIRON – specializat în TRATAMENTE TERMICE, iar

după satisfacerea stagiului militar, urmează ȘCOALA DE OFIȚERI M.F.A. de la IAȘI-NICODIM îmbrățișează meseria de MACARAGIU în Uzina Hunedoarei, ION devine un apreciat LĂCĂTUȘ MECANIC, făcând parte din LOTUL solicitat de STATUL GERMAN- pentru construcția noului Stadion de fotbal din MUNCHEN. EMANOIL (Manole) devenind electrician de înaltă clasă, făcând parte din LOTUL pentru perfecționare în Franța, pentru viitoarele „AUTO-SERVICE DACIA” din țara noastră cu punct de lucru în Hunedoara, iar unica soră, MARIA- absolvind LICEUL DE FETE , a ajuns să lucreze ca funcționară la PRIMĂRIA Orașului Hunedoara, iar după căsătorie ajugând „Doamnă de Bucureșt ” Fiind prâslea familiei și hărăzit de „Cel de Sus” a avea aplecare spre carte, am absolvit LICEUL TEORETIC (prima promoție a urbei), apoi devenind student al FACULTĂȚII DE MEDICINĂ VETERINARĂ BUCUREȘTI – studiind despre lumea ce nu cuvântă și nu numai, ci și alinându-le suferințele fizice, ca